Lietas Nr. C33494320
Lietas arhīva Nr. CA-0199-23/12
ECLI:LV:RAT:2023:0516.C33494320.10.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2023. gada 16. maijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs Normunds Riņķis,
tiesnesis Uldis Apsītis,
tiesnesis Uldis Danga
ar sekretāri Ullu Ābolu,
piedaloties atbildētājas /pers. A/ un trešās personas /pers. B/ pārstāvim zvērinātam advokātam Robertam Eglītim un prasītājas /pers. C/ pārstāvim /pers. D/
atklātā tiesas sēdē Microsoft Teams platformā izskatīja civillietu /pers. C/ prasībā pret /pers. A/ par dāvinājuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu, īpašuma tiesību atzīšanu, atjaunošanu nekustamā īpašuma valdījumā ar trešo personu atbildētājas pusē /pers. B/ sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2022. gada 3. maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. C/ cēlusi tiesā prasību pret /pers. A/ par dāvinājuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu, īpašuma tiesību atzīšanu, atjaunošanu nekustamā īpašuma valdījumā ar trešo personu atbildētājas pusē /pers. B/.

[1.1] Prasītāja pamatojoties uz Civillikuma 1.; 875.; 876.; 911.; 920.; 921.; 924.; 926.; 927.; 994.; 996.; 1403.; 1404; 1440.; un 1732. pantiem un Civilprocesa likuma 1., 26., 128., 129. pantiem lūdz tiesu:

1. Atzīt 2019. gada 7. janvāra dāvinājumā līgumu, no kura izriet, ka nekustamais īpašums – 1/2 domājamās daļas no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Rīgas rajona, Ķekavas pagastā, uzdāvināts /pers. A/, par spēkā neesošu.

2. Atzīt prasītājas /pers. C/ īpašuma tiesību uz l/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Rīgas rajona, Ķekavas pagastā, Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, kadastra numurs /numurs B/,

3. Atjaunot /pers. C/ l/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Rīgas rajona, Ķekavas pagastā, Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, kadastra numurs /numurs B/īpašuma valdījumā.

4. Piedzīt no atbildētājas /pers. A/ prasītājas /pers. C/ labā visus ar tiesāšanos saistītos izdevumus.

Prasībā norādīts, ka /pers. C/ (pirms laulībām /Uzvārds/) bija nekustamā īpašuma ½ domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kas atrodas Rīgas rajona, Ķekavas pagastā (Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījums Nr. /numurs A/, kadastra numurs /numurs B/), īpašniece.

/pers. C/ 2007. gada 2. novembrī izdeva /pers. B/ pilnvaru, kas reģistrēta pie zvērinātas notāres Inetas Bulānes aktu un apliecinājumu reģistrā ar Nr. /numurs C/.

Pilnvara izdota ar uzdevumu pārvaldīt un apsaimniekot prasītajai piederošo nekustamo īpašumu, t. i. 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kas atrodas Rīgas rajona, Ķekavas pagastā (turpmāk - nekustamais īpašums). /pers. B/ ar minēto pilnvaru dotā uzdevuma izpildei uzdots pārvaldīt un apsaimniekot prasītājai piederošo nekustamo īpašumu, pārstāvēt prasītāju dažādās valsts un pašvaldības institūcijās, kārtot lietas, kas saistītas ar nekustamā īpašuma nodošanu ekspluatācijā un ierakstīšanu zemesgrāmatā, kā arī brīvi rīkoties prasītājas vārdā ar nekustamo īpašumu, tai skaitā pārdot, apmainīt, dāvināt utt., un veikt citas darbības, kas nepieciešamas dotā uzdevuma izpildei un prasītājas interešu aizsardzībai.

2019. gada oktobra mēnesī prasītāja, kā katru gadu, vēlējās samaksāt nekustamā īpašuma nodokli par sev piederošo nekustamo īpašumu un konstatēja, ka nekustamais īpašums viņai vairs nepieder, tas atsavināts pamatojoties uz 2019. gada 7. janvāra dāvinājuma līgumu, no kura izriet, ka nekustamais īpašums uzdāvināts atbildētājai /pers. A/, kura ir /pers. B/ māte, atlīdzības nozīmē, kā pateicība par sniegto palīdzību un pakalpojumiem.

Atbildētāja prasītājai nav sniegusi nekādu palīdzību un nekādus pakalpojumus, t. i. nav veikusi nekādas darbības, kas būtu par pamatu nekustamā īpašuma atsavināšanai viņas labā. Nekustamā īpašuma atsavināšana nekādā gadījumā nav prasītājas interesēs.

Ņemot vērā augstāk minēto, kā arī pamatojoties uz Civillikuma 2305. pantu, prasītāja lūdza /pers. B/ sniegt rakstveida norēķinu (atskaiti) par pilnvarotā uzdevuma izpildi, kā arī sniegt informāciju par to, kādus pakalpojumus vai palīdzību prasītājai kā pilnvardevējam un prasītājas interesēs sniegusi (izpildījusi) /pers. A/.

/pers. B/ nekādu norēķinu par uzdevuma izpildi nesniedza, bet formāli atbildēja par /pers. A/ palīdzību un pakalpojumiem.

Savā vēstulē /pers. B/ norāda, ka /pers. A/ atļāva prasītājai dzīvot viņas mājā bez atlīdzības un neprasīja samaksu par komunālajiem maksājumiem. Uz ko prasītāja norāda, ka bija laulībā ar /pers. B/ dēlu /pers. E/, t. i. atbildētājas mazdēlu, laulībā dzimuši divi bērni, kas savukārt ir /pers. B/ mazbērni un atbildētājas mazmazbērni. Ņemot vērā to, ka prasītājas laulātais tika apcietināts un atradās brīvības atņemšanas iestādē, prasītājai ar diviem nepilngadīgiem bērniem nebija kur dzīvot, tāpēc atbildētāja, kā prasītājas un viņas mazdēla nepilngadīgo bērnu vecvecmāte, piedāvāja prasītājai uz laiku apmesties viņas mājā Garkalnes novada /adrese/. Pati atbildētāja minētajā mājā nedzīvoja. Turklāt prasītāja norāda, ka maksāja visus komunālo pakalpojumu maksājumus (par patērēto elektroenerģiju un ūdeni). Prasītāja dzīvoja atbildētājas mājā aptuveni četrus mēnešus. Bez tam prasītāja norāda, ka atbildētāja nekad nav pieskatījusi prasītājas bērnus.

2003. gada 1. oktobrī prasītāja un /pers. E/ noslēdza laulību, laulība šķirta 2013. gada 16. oktobrī. 2014. gada 16. septembrī laulātie noslēdza vienošanos par kopīgās mantas sadali un kopīgo nepilngadīgo bērnu aizgādību, uzturlīdzekļiem un saskarsmes tiesību izmantošanu.

Vienošanās 2.2. ,2.3. un 2.3.1. punktos norādīts, ka laulības laikā iegādātā manta, kas uzskatāma par laulāto kopīgo mantu, ir zemesgabals ar kadastra apzīmējumu /numurs B/, /Nosaukums A/, Ķekavas pag., Rīgas raj., kas pēc laulības šķiršanas paliek prasītājas īpašumā.

Prasītāja bija aizmirsusi par /pers. B/ izsniegto pilnvaru un atcerējās tikai tad, kad konstatēja, ka viņai piederošais nekustamais īpašums ir atsavināts. /pers. B/ izdotā pilnvara atsaukta ar publikāciju oficiālajā izdevumā „Latvijas vēstnesis" (Laidiens: 31.01.2020., Nr. 22).

Prasītāja norāda, ka saskaņā ar Civillikuma 1. pantu tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības, bet Civillikuma 2295. pants nosaka, ka pilnvarniekam jādarbojas, izpildot viņam doto uzdevumu, ar lielāko rūpību, un viņš atbild pilnvarotājam par katru neuzmanību.

Nekustamā īpašuma atsavināšana nekādā gadījumā nav prasītājas interesēs. Turklāt palīdzība uz neilgu laiku (četri mēneši), izmitinot prasītāju atbildētājai piederošajā mājā, nekādā mērā nav samērīga ar atdāvinātā nekustamā īpašuma vērtību. Ar savu rīcību /pers. B/ ir nodarījusi materiālos zaudējumus un viņas rīcība ir uzskatāma par viņai dotā pilnvarojuma pārkāpšanu, t. i. prettiesisku darbību.

Ņemot vēra augstāk minēto, 2019. gada 7. janvara dāvinājumā līgums atzīstams par prettiesisku un atceļamu.

[2] Ar Rīgas rajona tiesas 2022. gada 3. maija spriedumu /pers. C/ prasība pret /pers. A/ par dāvinājuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu, īpašuma tiesību atzīšanu, atjaunošanu nekustamā īpašuma valdījumā, ar trešo personu atbildētājas pusē /pers. B/ noraidīta.

[2.1] Tiesa nodibināja, ka lietā nepastāv strīds par šādiem lietas faktiskajiem apstākļiem:

- 2007. gada 2. novembrī Rīgas apgabaltiesas zvērināta notāre Ineta Bulāne, ievērojot prasītājas gribu, izdevusi pilnvaru, ar kuru prasītāja pilnvarojusi trešo personu /pers. B/, pārvaldīt un apsaimniekot prasītājai piederošo 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kas atrodas Rīgas rajona Ķekavas pagastā, tai skaitā, brīvi rīkoties-pārdot, apmainīt, dāvināt, ieķīlāt un iznomāt, uz noteikumiem pēc saviem ieskatiem un bez papildus saskaņošanas ar pilnvardevēju, un šajā sakarā pārstāvēt dažādās valsts un pašvaldības institūcijās. Pilnvara izdota ar pārpilnvarojuma tiesībām un derīga līdz pilnvarojuma atsaukumam;

- 2019. gada 7. janvārī notariāla akta formā pie zvērinātas notāres Sandras Stīpnieces noslēgts dāvinājuma līgums, ar kuru prasītāja, kuru, pamatojoties uz pilnvaru, pārstāvēja /pers. B/ (lietā trešā persona), uzdāvinājusi atbildētājai /pers. A/ atlīdzības nozīmē kā pateicību par sniegto palīdzību un pakalpojumiem prasītājai piederošo nekustamo īpašumu.

- pamatojoties uz 2019. gada 7. janvāra dāvinājuma līgumu, atbildētājas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu Rīgas rajona tiesas Zemesgrāmatu nodaļā nostiprinātas 2019. gada 7. janvārī;

- prasītāja trešajai personai izdoto pilnvaru atsaukusi ar publikāciju laikrakstā „Latvijas Vēstnesis" /datums/.

[2.2] Kā izriet no prasības pieteikumā norādītā un prasītājas pilnvarotās pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, tad pamats prasības celšanai un dāvinājuma līguma atcelšanai ir tas apstāklis, ka nekustamā īpašuma atsavināšana nav bijusi prasītājas interesēs. Atbildētājas sniegtā palīdzība prasītājai, nekādā mērā nav bijusi samērojama ar atdāvinātā nekustamā īpašuma vērtību. Tādejādi trešā persona, noslēdzot dāvinājuma līgumu ar atbildētāju, ir nodarījusi materiālos zaudējumus prasītājai, kādēļ dāvinājuma līgums būtu atzīstams par prettiesisku un atceļams.

Tiesai prasība par zaudējumu piedziņu no pilnvarotās personas nav celta.

[2.3] Tiesa prasītājas argumentiem nepiekrita un atzina tos par kļūdainiem sekojošu apsvērumu dēļ.

Saskaņā ar Civillikuma 1402. pantu, saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma.

Civillikuma 1403. pants noteic, ka tiesisks darījums ir atļautā kārtā izdarīta darbība tiesisku attiecību nodibināšanai, pārgrozīšanai vai izbeigšanai.

Civillikuma 1404. pants noteic, ka katrā tiesiskā darījumā jāņem vērā dalībnieki, priekšmets, gribas izteikums, sastāvdaļas un forma.

Civillikuma 1515. pants noteic, ka, ja kāds darbojas atklāti kā otra vietnieks, t. i., noslēdz līgumu tieši viņa vārdā, nepārkāpdams savas varas robežas, tad līgums, tiklab pienākumu, kā arī tiesību ziņā, saista tieši pašu atvietojamo.

Tiesa atzina, ka, lai konstatētu to vai trešā persona kā pilnvarniece, noslēdzot dāvinājuma līgumu ar atbildētāju, ir rīkojusies pretēji prasītājas kā pilnvaras devējas interesēm, un vai ir pārkāpusi pilnvarojuma uzdevumu, tiesai ir nepieciešams noskaidrot, kāds uzdevums ir dots pilnvarniekam, vai nav pārkāpts pilnvarotāja dotais uzdevums.

Civillikuma 2289. pants noteic, ka ar pilnvarojuma līgumu viena puse (pilnvarnieks) uzņemas izpildīt otrai (pilnvaras devējam)- zināmu uzdevumu, bet pilnvaras devējs apņemas pilnvarnieka rīcību atzīt sev par saistošu.

Civillikuma 2295. pants noteic, ka pilnvarniekam jādarbojas, izpildot viņam doto uzdevumu, ar lielāko rūpību, un viņš atbild pilnvarotājam par katru neuzmanību.

Civillikuma 2300. pants noteic, ka pilnvarnieks nedrīkst pārkāpt viņam dotā uzdevuma robežas, un viņam jārīkojas pēc pilnvarotāja norādījumiem.

Civillikuma 2309. panta otrā daļa noteic, ka pilnvarnieka uzņemtās saistības pilnvarotājam jāatzīst un jāizpilda kā savas paša, ja vien pirmais nav pārkāpis sava uzdevuma robežas.

Tiesa konstatēja, ka no lietā esošās pilnvaras (*lietas 25. lapa*) skaidri un nepārprotami izriet, ka prasītāja ir izdevusi pilnvaru konkrēti attiecībā uz strīdus nekustamo īpašumu (1/2 daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Rīgas rajona, Ķekavas pagastā).

Tiesa konstatēja, ka prasītāja ir pilnvarojusi trešo personu lietā -/pers. B/ šādā apjomā -*brīvi rīkoties ar viņai piederošo strīdus nekustamo īpašumu- pārdot, apmainīt, dāvināt, ieķīlāt un iznomāt, uz noteikumiem pēc saviem ieskatiem un bez papildus saskaņošanas ar prasītāju.*

Tāpat prasītāja, parakstot pilnvaru, zvērinātai notārei ir apstiprinājusi, ka *pilnvaras saturs un nozīme viņai ir saprotams, tā atbilst viņas gribai.*

Tiesa secināja, ka izdotā pilnvara atbilst normatīvo aktu prasībām.

Līdz ar to tiesa secināja, ka pilnvarniece- lietā trešā persona nav pārkāpusi viņai ar pilnvaru dotā uzdevuma robežas un nav rīkojusies pretēji pilnvaras devējas - prasītājas gribai.

Tāpat tiesa secināja, ka dāvinājuma līgums ir noslēgts 2019. gada 7. janvārī, tas ir, prasītājas izdotās pilnvaras darbības laikā, jo pilnvara atsaukta tikai /datums/.

Ievērojot iepriekš konstatētos lietas faktiskos apstākļus, tiesa nekonstatēja nevienu likumīgu pamatu dāvinājuma līguma atzīšanai par spēkā neesošu.

Tiesa norādījusi, ka tas apstāklis, ka trešā persona kā pilnvarniece nav sniegusi atskaiti par darījumu, nav pamats , lai dāvinājuma līgumu atzītu par spēkā neesošu.

Tāpat tiesa norādījusi, ka prasītājas lietā iesniegtā 2013. gada 16. septembra vienošanās par kopīgas mantas sadali un kopīgo bērnu aizgādību (*lietas 34.-37. lapa*) nav attiecināma uz pierādīšanas priekšmetu, jo lietā nav strīda par to, ka strīdus nekustamais īpašums darījuma- dāvinājuma līguma noslēgšanas laikā bija prasītājai piederošs īpašums (*lietas 45. lapa*).

Tāpat tiesa vērsusi uzmanību, ka atbilstoši Civillikuma 2295. pantam zaudējumi pilnvarojuma attiecībās ir, ja uzdevums pilnvarnieka vainas dēļ nav izpildīts tā, kā bija norunāts, un no tā cēlušies zaudējumi.

[3] Prasītāja iesniegusi apelācijas sūdzību, pārsūdzot pirmās instances tiesas spriedumu pilnā apmērā.

[3.1] Sprieduma nepareizība izpaužas materiālo tiesību normu nepiemērošanas un procesuālo tiesību normu pārkāpšanas dēļ. Pirmās instances tiesa izdarījusi nepamatotus secinājumus, kā arī nav veikusi faktisko apstākļu vispusīgu izpēti, turklāt vairākus prasītājas paskaidrojumos norādītos apstākļus vispār atstājot bez ievērības. Vienlaikus tiesa nav veikusi iesniegto pierādījumu vispusīgu un padziļinātu izvērtēšanu, nekritiski piekrītot atbildētājas un

/pers. B/ sniegtajiem apgalvojumiem par prasības nepamatotību. Tā rezultātā pirmās instances tiesa nepamatoti noraidīja prasītājas prasību pret atbildētāju un /pers. B/.

Pirmās instances tiesa ir nepamatoti atsaukusies uz Civillikuma 2300. Pantu, nevērtējot to kopsakarā ar Civillikuma 2301. pantu un 2304. pantu, kas lietas ietvaros ir cieši saistīti, atteicās pieņemt no prasītājas papildus pierādījumus, kas papildus pierāda faktu, ka /pers. B/ bija informēta un prasītāja skaidri un gaiši ir norādījusi, ka nepiekrīt nekustamā īpašuma atsavināšanai.

Pilnvarojums civiltiesībās nozīmē tiesību kopumu, kāds tiek nodots pilnvarniekam uzdevuma izpildei. Līdz ar to civiltiesībās pilnvarojuma jēdziens ir cieši saistīts ar pilnvarojuma līgumu vai vienošanos, no kuras izriet pilnvarnieka tiesību un pienākumu apjoms attiecībā pret pilnvaras devēju, kā arī pilnvarnieka atbildība pret pilnvarotāju.

2003. gada 1. oktobrī prasītāja un /pers. E/ (/pers. B/ dēls, atbildētājas mazdēls) noslēdza laulību.

Lai palīdzētu pārvaldīt ģimenei piederošo mantu, 2007. gada 2. novembrī Rīgas apgabaltiesas zvērināta notāre Ineta Bulāne izdevusi pilnvaru, ar kuru prasītāja pilnvarojusi /pers. B/, pārvaldīt un apsaimniekot prasītājai piederošo 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kas atrodas Rīgas rajona Ķekavas pagastā, tai skaitā, brīvi rīkoties-pārdot, apmainīt, dāvināt, ieķīlāt un iznomāt, uz noteikumiem pēc saviem ieskatiem un bez papildus saskaņošanas ar pilnvardevēju, un šajā sakarā pārstāvēt dažādās valsts un pašvaldības institūcijās. Tieši šis fakts apstiprina pilnvarojuma plašo klāstu.

Pirms prasītājas laulības šķiršanas ar /pers. B/ dēlu /pers. E/, /pers. B/ vēlējās iegūt savā īpašumā sava dēla un prasītājas laulības laikā iegādāto strīdus nekustamo īpašumu, bet saņēma atteikumu, tādejādi dodot pilnvarniekam mutisku norādījumu uz to, ka prasītāja ir pret nekustamā īpašuma atsavināšanu un tas nav viņas interesēs.

Šo faktu arī apstiprina atbildētājas un /pers. B/ paskaidrojums tiesai (saņemts Rīgas rajona tiesā Siguldā 2020. gada 26. oktobrī), kur ir norādīts, ka „laikā, ‚kad nekustamais īpašums tika iegādās, prasītāja apliecināja, ka viņa nekad nepretendēs uz to, jo tas faktiski nepieder viņai. Viņas nostāja mainījās pēc 2013. gada, kad tika šķirta viņas laulība ar /pers. B/ dēlu".

2018. gada novembrī /pers. B/, tiekoties ar prasītājas bērniem, vēlreiz izteica gribu iegūt savā īpašumā nekustamo īpašumu, uz ko atkal saņēma mutiskus norādījumus, ka doto nekustamo īpašumu prasītāja atsavināt nevēlas. Šo faktu pati /pers. B/ apliecina, sniedzot liecības Rīgas Brasas iecirkņa policijas nodaļā. Kā redzams policijas lēmumā (pielikums nr. 1 – VP RRP lēmums par atteikšanos uzsākt kriminālprocesu) /pers. B/ norāda un atzīst, ka „[..] iesniedzējai jau laicīgi tika zvanīts un aicināts zemes gabalu ‚pārrakstīt" uz viņas vārda, taču iesniedzēja pie notāra neieradās un sāka viņu ignorēt".

Pats fakts, ka prasītāja nav ieradusies pie notāra, lai pati veiktu nekustamā īpašuma atsavināšanu, vēlreiz pierāda, ka prasītāja nevēlējās nekustamo īpašumu atsavināt, tas nebija viņas interesēs.

Vērtējot augstāk norādītos faktus, secināms, ka tiesa nepamatoti nonākusi pie slēdziena, ka „[..] pilnvarniece, lietā trešā persona, nav pārkāpusi viņai ar pilnvaru dotā uzdevuma robežas un nav rīkojusies pretēji pilnvaras devējas – prasītājas gribai".

Pilnvarnieks darbojas pilnvardevēja labā un interesēs, līdz ar to pilnvarnieka darbība ar mērķi gūt personisku labumu sev neatbilst pilnvarojuma līguma būtībai un ir pretēja likuma jēgai. Pilnvarnieka pienākums atdot pilnvarotājam visu ar uzdevuma izpildīšanu iegūto un uzdevuma izpildīšanai uzticēto izriet no pilnvarojuma līguma raksturīgā principa, ka uzdevuma izpildīšanai ir jānotiek uzdevuma devēja labā un interesēs (*Balodis K. Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400. p.). zin.red.: prof.K.Torgāns, Rīga, 1998., 588. lpp.*).

Pilnvarnieks nedrīkst gūt no lietas peļņu sev pašam.

Atsaucoties uz Civillikuma 1415. pantu, prasītāja norāda, ka /pers. B/ nekustamo īpašumu nevarēja iegūt savā īpašumā uz dāvinājuma līguma pamata, jo tādejādi tiktu pārkāpts Civillikuma 2304. pants, savukārt ja īpašums tiktu atsavināts uz pirkuma līguma pamata, tad saskaņā ar šā paša Civillikuma 2304. pantu pilnvarniekam būtu jāatmaksā pilnvardevējam pirkuma līguma maksa. Tādejādi, prasītājas ieskatā, /pers. B/ ir izvēlējusies tieši dāvinājuma līgumu ar savu māti (atbildētāju).

Tāpat vērā ņemams fakts ir tas, ka /pers. B/ ar atbildētāju sastāv 1. šķiras radniecībā un nākotnē, iestājoties mantojuma tiesībām, /pers. B/ kā 1. šķiras mantiniece faktiski kļūs par nekustamā īpašuma īpašnieci.

Pirms un pēc dāvinājuma līgumu noslēgšanas, /pers. B/ nepaziņoja prasītājai par tiesiskā darījuma noslēgšanu. Šis fakts vēlreiz apstiprina to, ka dāvinājuma līguma slēgšana ar atbildētāju ir notikusi, lai pilnvarojumu izmantotu savtīgu mērķu sasniegšanai. Jo dāvinājuma līguma noslēgšana ar atbildētāju nebija prasītājas interesēs, ko pierāda fakti, ka gan 2013. gadā, gan 2018. gadā prasītāja ir devusi skaidrus norādījumus, ka nekustamo īpašumu atsavināt nevēlas, kā arī pēc /pers. B/ telefona zvana nav ieradusies pie notāra, lai veiktu kādas darbības ar nekustamo īpašumu. Pie tam, ja prasītāja gribētu dāvināt nekustamo īpašumu atbildētājai (kā norādīts dāvinājuma līgumā) kā pateicību par sniegto palīdzību un pakalpojumiem, prasītāja to būtu darījusi pati, bez maldības un spaidiem, bez pilnvarnieka starpniecības. Tādejādi ir pierādīts, ka, saņemot vairākus atteikumus un norādījumus nekustamo īpašumu neatsavināt, /pers. B/ ir izmantojusi viņai izsniegto pilnvaru savu savtīgu mērķu sasniegšanai.

Pilnvarojuma izmantošana savtīgu mērķu sasniegšanai ir pretēja labiem tikumiem, kas izriet no Civillikuma 1. un 1415. pantiem (*skat. „Par Civillikuma 1415. panta piemērošanu". Tiesu prakses apkopojums. Augstākā tiesa, 2008. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2008. gada 23. janvāra sprieduma lietā Nr. SKC-35/2008*).

Tādā veidā /pers. B/ pārkāpa viņai dotā uzdevuma pilnvarojuma robežas, rīkojoties vienīgi pēc savas iegribas, nevis pilnvardevējas gribas.

Ievērojot pilnvarojuma robežas pilnvarnieks nedrīkst izdarīt darbības, kas nav nepieciešamas saņemtā uzdevuma izpildīšanai, kā arī nedrīkst uzsākt pavisam, citas lietas vešanu (*Balodis K. Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400. p.). zin. red.: prof. K. Torgāns, Rīga, 1998., 583. lpp.*). Pilnvarniekam jārīkojas tā, kā attiecīgajos apstākļos rīkotos pats pilnvarotājs (*Balodis K. Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400. p.). zin. red.: prof. K. Torgāns, Rīga, 1998., 585. lpp.*).

Civillikuma 2302. panta 1. daļa nosaka: „Ja pilnvarnieks ir pārkāpis sava pilnvarojuma robežas, tad viņa izdarītā darbība ir spēkā tikai tiktāl, ciktāl tā izpildīta saskaņā ar uzdevumu.". 2302. pants regulē pilnvarnieka darbības sekas, kad pilnvarnieks apzināti vai neapzināti pārkāpis pilnvarojuma robežas (*Balodis K. Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400. p.). zin. red.: prof. K. Torgāns, Rīga, 1998., 586. lpp.*). Tiesiski darījumi un citas darbības ar tiesisku nozīmi, ko pilnvarnieks izdarījis pilnvarotāja vārdā, bet, pārkāpjot pilnvarojuma robežas, nav spēkā, jo, nodibinot tiesiskās attiecības, netiek izteikts īstais taisītāja gribas izteikums. Saskaņā ar Civillikuma 1427. pantu pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet kamēr griba nav vēl izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka. Jurisprudencē lieto apzīmējumu „iekšējā griba", ar to saprotot vēlmes, motīvus, nodomus, tātad tos apziņas faktorus, kas vai nu izpaudīsies darbībās, vai arī paliks tikai vēlmju līmenī. Iekšējai gribai var būt nozīme, noskaidrojot, vai subjekta darbības ir pareizi uztvertas, vai no situācijas varēja izrietēt, ka subjekta griba bija vērsta uz konkrētā darījuma veikšanu (*Torgāns K. Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400. p.). zin. red.: prof. K. Torgāns, Rīga, 1998., 37. lpp.*). Konkrētajā gadījumā, noslēdzot 2019. gada 7. janvāra dāvinājuma līgumu, nebija izteikta prasītājas īstā iekšēja griba, bet /pers. B/ rīkojās tieši pretēji prasītājas iekšējai gribai. Līdz ar to 2019. gada 7. janvāra dāvinājuma līgums un visas citas darbības ar tiesisku nozīmi, kuras bija izdarītas pamatojoties uz dāvinājuma līguma, nav spēkā.

Saskaņā ar Civillikuma 1044. pantu īpašuma prasību īpašnieks var celt pret katru, kas prettiesīgi aiztur viņa lietu; tās mērķis ir atzīt īpašuma tiesību un sakarā ar to piešķirt valdījumu.

[3.2] Pirmās instances tiesa nav devusi vērtējumu atbildētājas un /pers. B/ paskaidrojumiem, kur faktiski tiek atzīts, ka atbildētāja un /pers. B/ bija informētas, ka prasītāja ir pret nekustamā īpašuma atsavināšanu. Tā pat tiesa nav vērtējusi to faktu, ka atbildētāja un /pers. B/ savā paskaidrojumā tiesai kā arī tiesas sēžu laikā vairākkārtēji norādīja, ka prasītāja ir nekustamā īpašmuma īpašniece *de jure* nevis *de fakto*, kas ne tikai liecina, bet arī pierāda, ka nekustamā īpašuma atsavināšana, slēdzot dāvinājuma līgumu ar atbildētāju, ir bijis tieši /pers. B/ interesēs nevis prasītājas.

[3.3] Apelācijas sūdzībā prasītāja lūdz tiesu:

- atzīt 2019. gada 7. janvāra dāvinājuma līgumu, no kura izriet, ka nekustamais īpašums – 1/2 domājamās daļas no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Rīgas rajona, Ķekavas pagastā, uzdāvināts /pers. A/, par spēkā neesošu;
- atzīt prasītājas /pers. C/ īpašuma tiesību uz 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Rīgas rajona, Ķekavas pagastā, Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, kadastra numurs /numurs B/;
- atjaunot /pers. C/ 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma valdījumā;
- piedzīt no atbildētājas /pers. A/, prasītājas /pers. C/ labā visus ar tiesāšanos saistītos izdevumus

[4] Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis prasību un apelācijas sūdzību uzturēja, savukārt atbildētājas pārstāvis prasību un apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[5] Izskatījusi lietu pēc būtības un novērtējusi lietā esošos pierādījumus kopsakarībā ar apelācijas sūdzību un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība ir apmierināma.

[6] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426. panta pirmo daļu un 430. panta trešo daļu, apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Ievērojot, ka prasītāja pārsūdzējusi pirmās instances tiesas spriedumu pilnā apmērā, lieta apelācijas instancē skatāma pēc būtības pilnā apjomā.

[7] Lietā nepastāv strīds par šādiem apstākļiem:

- 2007. gada 2. novembrī Rīgas apgabaltiesas zvērināta notāre Ineta Bulāne, ievērojot prasītājas gribu, izdevusi pilnvaru, ar kuru prasītāja pilnvarojusi trešo personu /pers. B/, pārvaldīt un apsaimniekot prasītājai piederošo 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kas atrodas Rīgas rajona Ķekavas pagastā, tai skaitā, brīvi rīkoties-pārdot, apmainīt, dāvināt, ieķīlāt un iznomāt, uz noteikumiem pēc saviem ieskatiem un bez papildus saskaņošanas ar pilnvardevēju, un šajā sakarā pārstāvēt dažādās valsts un pašvaldības institūcijās. Pilnvara izdota ar pārpilnvarojuma tiesībām un derīga līdz pilnvarojuma atsaukumam;
- 2019. gada 7. janvārī notariāla akta formā pie zvērinātas notāres Sandras Stīpnieces noslēgts dāvinājuma līgums, ar kuru prasītāja, kuru pamatojoties uz pilnvaru pārstāvēja /pers. B/ (lietā trešā persona), uzdāvinājusi atbildētājai /pers. A/ atlīdzības nozīmē, kā pateicību par sniegto palīdzību un pakalpojumiem prasītājai piederošo nekustamo īpašumu.
- pamatojoties uz 2019. gada 7. janvāra dāvinājuma līgumu, atbildētājas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu Rīgas rajona tiesas Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/nostiprinātas 2019. gada 11. janvārī;
- prasītāja trešajai personai izdoto pilnvaru atsaukusi ar publikāciju oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis" /datums/.

[8] Prasība par dāvinājuma līguma atcelšanu, īpašuma tiesību atzīšanu uz atdāvināto nekustamo īpašumu un valdījuma atjaunošanu, pamatota ar apstākļiem, ka nekustamā īpašuma atsavināšana nav bijusi prasītājas interesēs. Atbildētājas sniegtā palīdzība prasītājai, nekādā mērā nav bijusi samērojama ar atdāvinātā nekustamā īpašuma vērtību. Tādejādi trešā persona, noslēdzot dāvinājuma līgumu ar atbildētāju, ir nodarījusi materiālos zaudējumus prasītājai, kādēļ dāvinājuma līgums būtu atzīstams par prettiesisku un atceļamu.

[9] No lietas materiāliem konstatējams, ka prasītājai 2003. gada 1. oktobrī noslēgta laulība ar /pers. E/. Laulības laikā, pamatojoties uz 2007. gada 2. novembra pirkuma līgumu, iegādāts nekustamais īpašums /adrese A/, kadastra numurs /numurs B/, kas 2007. gada 6. decembrī reģistrēts uz prasītājas vārda.

Vienlaikus ar pirkuma līguma slēgšanu, prasītāja 2007. gada 2. novembrī izdevusi notariālu pilnvaru /pers. E/ mātei /pers. B/ minētā nekustamā īpašuma pārvaldīšanai un apsaimniekošanai, tajā skaitā brīvi rīkoties ar to – pārdot, apmainīt, dāvināt u.c.

2013. gada 16. oktobrī prasītājas laulība ar /pers. E/ šķirta. Pirms laulības šķiršanas laulātie 2013. gada 16. septembrī noslēguši vienošanos par kopīgās mantas sadali un kopīgo nepilngadīgo bērnu aizgādību, uzturlīdzekļiem un saskarsmes tiesību izmantošanu. Vienošanās 2.2. punktā līdzēji vienojušies, ka laulības laikā iegādātā manta, kas ir uzskatāma par laulāto kopīgo mantu, ir zemes gabals ar kadastra numuru /numurs B/, /adrese A/, Rīgas raj. Atbilstoši vienošanās 2.3. punktam un tā apakšpunktam līdzēji vienojušies, ka minētais īpašums paliks mātes (prasītājas) īpašumā.

Tādējādi strīdus nekustamais īpašums nonācis prasītājas atsevišķā īpašumā ar pilnīgām varas tiesībām pār lietu, tas ir tiesībām valdīt un lietot to, iegūt no tā visus iespējamos labumus, ar to rīkoties un noteiktā kārtā atprasīt to atpakaļ no katras trešās personas ar īpašuma prasību (Civillikuma 927. pants).

[10] Civillikuma 2289. pants noteic, ka ar pilnvarojuma līgumu viena puse (pilnvarnieks, uzdevuma ņēmējs) uzņemas izpildīt otrai (pilnvaras devējam, pilnvarotājam, uzdevuma devējam) – zināmu uzdevumu, bet pilnvaras devējs apņemas pilnvarnieka rīcību atzīt sev par saistošu.

Minētajā tiesību normā ietverta pilnvarojuma līguma būtība. Tās ir uzticības attiecības, kuru ietvaros viens tiesību subjekts uzdod otram tiesību subjektam vest savas lietas, ievērojot pilnvarojuma apjomu.

Pilnvara, ar kuru tiek nodibināta līgumiskā pārstāvība, ir vienpusējs tiesisks darījums, kurā pilnvarotājs brīvi noteic pārstāvības varas apjomu jeb pilnvarojuma robežas. Pilnvarojuma apjoms nozīmē pilnvarotāja rakstveidā vai mutiski dotus norādījumus, ciktāl pilnvarnieks drīkst rīkoties, izpildot uzdevumu. Pilnvaras pamatā esošais pilnvarojuma līgums regulē pilnvarotāja un pilnvarnieka savstarpējās tiesiskās attiecības (Civillikuma 2289.-2294. pants); (sk. *Augstākās tiesas 2017. gada 17. marta sprieduma lietā Nr. SKC-90/2017 (C33188110) 11.1. punktu*).

Saskaņā ar Civillikuma 2301. panta pirmo daļu pilnvarniekam, kaut tas arī būtu pat universālpilnvarnieks, ja nav noteiktu norādījumu, jārīkojas nevis vienīgi pēc savas iegribas, bet tā, kā attiecīgā gadījumā, domājams, rīkotos pats pilnvarotājs, lai lietu visizdevīgāk nobeigtu.

Savukārt Civillikuma 2304. panta pirmā un otrā daļa noteic, ka pilnvarnieks nedrīkst gūt no lietas peļņu sev pašam, bet viņam viss, ko viņš ar pilnvarojumu ieņēmis vai dabūjis, izņemot tikai to, ko pilnvarotājs no tā viņam piešķīris, kā arī visas uz uzdevuma pamata iegūtās lietas, tiesības un prasības, jāatdod pilnvarotājam, neizņemot arī to, ko viņš aiz maldības, vai pārkāpjot pilnvarojumu, saņēmis vairāk nekā pienācies. Pilnvarniekam jāatdod savam pilnvarotājam arī saņemtā vai saņemamā peļņa, augļi un procenti, kā arī viss, kas viņam bijis uzticēts uzdevuma izpildīšanai.

Tādējādi secināms, ka pilnvarojuma tiesisko attiecību pamatprincips ir darbošanās pilnvarotāja interesēs. Līdz ar to pilnvarnieka rīcībai, atsavinot,

tajā skaitā dāvinot, pārvaldībā nodoto īpašumu, jāatbilst pilnvardevēja gribai un interesēm.

Saskaņā ar Civillikuma 2295. pantu pilnvarniekam jādarbojas, izpildot viņam doto uzdevumu, ar vislielāko rūpību, un viņš atbild pilnvarotājam par katru neuzmanību.

Civillikuma 2300. pantā noteikts, ka pilnvarnieks nedrīkst pārkāpt viņam dotā uzdevuma robežas, un viņam jārīkojas vispirms pēc pilnvarotāja norādījumiem.

Atbilstoši Augstākās tiesas Civillietu departamenta judikatūrai pienākums „rīkoties pēc pilnvarotāja norādījumiem" Civillikuma 2300. panta izpratnē ir jāsaprot nevis pats uzdevums, bet gan pilnvarojuma līguma noslēgšanas laikā vai vēlāk attiecīgi izdarītas mutiskas vai rakstiskas papildu instrukcijas, ar kurām pilnvarotājs vienpusēji konkretizējis pilnvarnieka pienākumus dotā uzdevuma izpildīšanā. No minētā izriet, ka svarīgākais ir tas, kādus papildu mutiskus vai rakstiskus norādījumus saistībā ar izsniegto pilnvarojumu ir devis pilnvarotājs (*Augstākās tiesas 2016. gada 31. oktobra spriedums lietā Nr. SKC-53/2016 (C17147209)*).

No lietas materiāliem nav konstatējams prasītājas dots norādījums dāvināt nekustamo īpašumu atbildētājai vai jebkā citādi atsavināt.

[10.1] Saskaņā ar Civillikuma 1912. pantu dāvinājums ir tiesisks darījums, ar kuru kāds aiz devības piešķir otram bez atlīdzības kādu mantisku vērtību.

Atbilstoši Civillikuma 1933. pantam dāvinājums atlīdzības nozīmē jāsaprot tāds, kas piešķirts kā atlīdzība par izdarītiem pakalpojumiem.

Tādējādi nepieciešams konstatēt dāvinātājas gribu piešķirt kādam mantisko vērtību aiz devības vai kā atlīdzību par pakalpojumiem.

No lietas materiāliem pievienotā 2021. gada 7. maija lēmuma par atteikšanos uzsākt kriminālprocesu secināms, ka /pers. B/ aicinājusi prasītāju zemesgabalu pārrakstīt uz viņas vārdu, taču prasītāja pie notāra nav ieradusies un /pers. B/ sākusi ignorēt.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģijai ir pamats konstatēt, ka prasītājai nav bijusi griba strīdus nekustamo īpašumu atsavināt. Minēto tiesas sēdē apliecinājis arī atbildētājas un trešās personas pārstāvis, ka neierašanās pie notāra apliecina prasītājas neieinteresētību minētajā darījumā. Tai skaitā Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka nav konstatējama arī prasītājas griba dāvināt nekustamo īpašumu /pers. A/, jo šāda norāde atteikumam pārrakstīt īpašumu uz /pers. B/ nav sekojusi.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka /pers. B/ rīkojusies pretēji prasītājas patiesajai gribai un interesēm, pārkāpjot pilnvarojuma robežas.

Turklāt ņemams vērā, ka strīdus nekustamo īpašumu /pers. B/ (trešā persona šajā lietā) prasītājas vārdā uzdāvinājusi savai mātei /pers. A/, kas vienlaikus ir prasītājas bērnu vecvecmāte. Tādējādi, ņemot vērā radniecības saites, Civillietu tiesas kolēģijai ir pamats uzskatīt, ka /pers. A/ bija zināms par darījuma raksturu.

[10.2] Tiesisks darījums ir atļautā kārtā izdarīta darbība tiesisku attiecību nodibināšanai, pārgrozīšanai vai izbeigšanai (Civillikuma 1403. pants). Katrā tiesiskā darījumā jāņem vērā dalībnieki, priekšmets, gribas izteikums, sastāvdaļas un forma (Civillikuma 1404. pants). Tiesību doktrīnā atzīts, ka tie ir tiesisko darījumu raksturojošie elementi, kuriem jāpastāv, lai tiesiskais darījums būtu spēkā (*sal. skat K. Torgāns zin. red. Civillikuma komentāri: Saistību tiesības. Rīga: Mans īpašums, 2000. g., 19. lpp.*).

Dāvinājuma līguma atlīdzības nozīme par izdarītajiem pakalpojumiem raksturojošas pazīmes ir ietvertas Civillikuma 1933. pantā, no kura izriet, ka dāvinātājs ir saņēmis no apdāvinātā pakalpojumus (patiesu labumu). Noslēdzot šādu dāvinājuma līgumu, jābūt mērķim patiesi saistīties, lai citai personai nodotu īpašumā nekustamos īpašumus par izdarītajiem pakalpojumiem.

Līdzēju gribas izteikums ir katra tiesiska darījuma pamatelements (Civillikuma 1427. pants). Tas ir personas gribas izpaudums, kas vērsts uz noteiktu tiesisko seku iestāšanos. Atbilstoši Civillikuma 1402. panta regulējumam tiesisks darījums ir pamats, kas rada, groza vai izbeidz pušu saistību tiesiskās attiecības. Tiesiska darījuma esamību raksturo tā dalībnieku izteikta griba nodibināt noteiktas saistības.

Saskaņā ar Civillikuma 1415. pantu neatļauta un nepieklājīga darbība, kuras mērķis ir pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem, vai kura vērsta uz to, lai apietu likumu, nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu; tāds darījums nav spēkā.

Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2014. gada 23. septembra spriedumā lietā Nr. SKC-2376/2014 ietverta tēze par to, ka „ne vien par likuma, bet arī par labu tikumu pārkāpumu Civillikuma 1415. panta izpratnē uzskatāma svešas mantas pārvaldnieka rīcība ar viņam uzticēto mantu tikai savās interesēs pretēji mantas īpašnieka interesēm". Lai gan minētais secinājums izdarīts, izskatot strīdu par darba tiesiskajām attiecībām, Civillietu tiesas kolēģija, ņemot vērā secinājumu būtību, atzīst par iespējamu šo secinājumu attiecināt arī uz izskatāmo lietu. Arī citā lietā Augstākā tiesa ir uzsvērusi, ka pilnvaras izmantošana savtīgu mērķu sasniegšanai ir vērtējama, kā labiem tikumiem neatbilstoša rīcība (*sk. Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2008. gada 23. janvāra spriedums lietā SKC-35/208*).

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka dāvinājuma līguma patiesais mērķis ir atņemt prasītājai nekustamo īpašumu savtīgos nolūkos.

Civillikuma 1415. pants ir viens no darījuma absolūtas spēkā neesamības pamatiem. Tādējādi konstatējams, ka dāvinājuma līgums ir atzīstams par spēkā neesošu no tā noslēgšanas brīža.

Saskaņā ar Civillikuma 1592. pantu neviens līgums, kas veicina kaut ko pretlikumīgu, nelikumīgu vai negodīgu, nesaista. Līdz ar to starp atbildētājiem noslēgtais dāvinājuma līgums ir atzīstams par spēkā neesošu, jo tas ir vērsts uz pretlikumīgu saistību nodibināšanu. Civillikuma 1592. pants attiecināms uz tādu darījumu, kuram pašam par sevi ir pretlikumīgs, nelikumīgs vai negodīgs mērķis (*sk. Senāta 2008. gada 12. novembra spriedumu lietā Nr. SKC-416/2008*).

Ievērojot minēto, pastāv juridisks pamats dāvinājuma līguma atzīšanai par spēkā neesošu. Ja darījums tiek atzīts par spēkā neesošu, tas nerada tiesiskas sekas un ir pamats dzēst uz darījuma (dāvinājuma līguma) pamata izdarītos nostiprinājumus zemesgrāmatā.

Līdz ar to /pers. A/ īpašuma tiesības zemesgrāmatā ir dzēšamas, atzīstot prasītājai īpašuma tiesības uz strīdus nekustamo īpašumu.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka ņemot vērā to, ka nekustamais īpašums bija atdāvināts pret prasītājas gribu, un to, ka prasītāja vēlas tikt ievesta nekustamā īpašuma valdījumā, saskaņā ar Civillikuma 995. pantu prasītāja ir ievedams nekustamā īpašuma valdījumā.

Tādējādi celtā prasība apmierināma pilnā apmērā.

[11] Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi prasītājas kā pilnvardevējas patieso gribu dāvināt nekustamo īpašumu /pers. A/ atlīdzības nozīmē, tādējādi pieņēmusi nepamatotu spriedumu. Līdz ar to lietā taisāms pretējs spriedums prasību apmierinot pilnībā.

[12] Ar Rīgas rajona tiesas 2020. gada 29. septembra lēmumu apmierināts prasītājas pieteikums par prasības nodrošināšanu, ierakstot Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/aizlieguma atzīmi uz /pers. A/ piederoši ½ domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, Rīgas raj., Ķekavas pag., kadastra numurs /numurs B/.

Ņemot vērā, ka prasība apmierināta, tiesai nav pamata lemt par prasības nodrošinājuma atcelšanu.

[13] Civilprocesa likuma 41. panta pirmajā daļā noteikts, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos izdevumus [..].

Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka prasītājai ceļot prasību tiesā, iesniedzot pieteikumu par prasības nodrošināšanu un iesniedzot apelācijas sūdzību, bijuši tiesas izdevumi par kopējo summu 435,20 *euro* (109,95+5,37+70+70+179,88). Ņemot vērā, ka prasība apmierināta, minētie tiesas izdevumi prasītājas labā piedzenami no atbildētājas pilnā apmērā.

[14] No lietas materiāliem – ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu uzziņas – redzams, ka ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu šajā lietā kopsummā ir 18,28 *euro*, kas pārsniedz prasītājas samaksātos 5,37 *euro*. Līdz ar to saskaņā ar Civilprocesa likuma 42. panta pirmo daļu no atbildētājas piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 12,91 *euro*.

[15] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu sprieduma daļā par tiesas izdevumu piedziņu labprātīgas izpildes termiņš nosakāms 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432.–434. pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

prasību apmierināt pilnībā.

Atzīt par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža 2019. gada 7. janvāra dāvinājumā līgumu par 1/2 domājamās daļas no nekustamā īpašuma /adrese A/, ierakstīts Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, ar kadastra numuru /numurs B/, dāvināšanu /pers. A/, personas kods /personas kods/.

Dzēst Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/ierakstu, ar kuru nostiprinātas /pers. A/, personas kods /personas kods/, īpašuma tiesības uz 1/2 domājamo daļu nekustamajā īpašumā /adrese A/, ar kadastra numuru /numurs B/.

Atzīt /pers. C/, personas kods /personas kods/, īpašuma tiesības uz 1/2 domājamām daļām nekustamajā īpašumā /adrese A/, ar kadastra numuru /numurs B/.

Ievest /pers. C/, personas kods /personas kods/, 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /adrese A/, ierakstīts Ķekavas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, ar kadastra numuru /numurs B/, valdījumā.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. C/, personas kods /personas kods/, tiesas izdevumus 435,20 *euro.* Samaksa veicama /pers. C/ bankas kontā AS Swedbank, konta Nr. /konta numurs/.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 12,91 *euro*.

Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa valstij veicama sekojošā kontā, norādot šādus rekvizītus: saņēmējs Tiesu administrācija, konta numurs LV51TREL2190458019000, NMR 90001672316, saņēmēja banka Valsts kase, kods TRELLV22, iemaksas mērķis: 21490 ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kā arī dati personas un lietas identificēšanai.

Sprieduma labprātīgas izpildes termiņu sprieduma daļā par tiesas izdevumu piedziņu noteikt 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Maksājuma dokumenti par tiesāšanās izdevumu samaksu valsts ienākumos iesniedzami tiesas kancelejā sprieduma labprātīgai izpildei noteiktajā termiņā, lai netiktu uzsākta tiesas nolēmuma piespiedu izpilde valsts labā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas Senāta Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā un iemaksājot Augstākās tiesas depozītu kontā drošības naudu 300 *euro* (trīs simti eiro). Drošības nauda iemaksājama Augstākās tiesas, reģistrācijas numurs 90000068892, kontā Nr.LV83TREL8280010000000, Valsts kasē, BIC kods TRELLV22. Iemaksas mērķis: F22010010, kā arī dati personas un lietas identificēšanai.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs Normunds Riņķis

Tiesnesis Uldis Apsītis

Tiesnesis Uldis Danga